

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **DEICHMANN-OBUV, s. r. o.**, se sídlem v Brně, Štýřice, Londýnské nám. 853/1, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem v Praze 1, Malá Strana, Tyršův dům, Újezd 450/40, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve **Celní ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí celního ředitelství ze dne 12. ledna 2012, čj. 295/2012-060100-21, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Trutnov (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 11. 2011, čj. 7273-4/2011-126100-002/SŘ, kterým rozhodl o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), neboť porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč. Celní úřad současně rozhodl o propadnutí zboží (37 párů obuvi) a uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s úvahou a hodnocením celního úřadu, že ochranná prostorová známka č. 007497373 byla užita bez souhlasu jejího vlastníka společnosti Converse Inc., One High Street, North Andover, MA 01845, USA (dále jen „společnost Converse“). Svým jednáním tak žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný uvedl, že společnost Converse se zaměřuje svými výrobky na mladší a střední generaci, přičemž nenabízí pouze kotníčkovou obuv – tenisky, ale i tašky a oblečení. Zejména mezi mladými lidmi jsou dobře známá loga této společnosti a typická podrážka s grafickým vyobrazením, která je chráněna registrovanou a stále platnou prostorovou ochrannou známkou č. 07497373. Dle žalovaného je podrážka zadržené obuvi svým provedením téměř identická jako zmíněná ochranná známka a obuv je svým celkovým provedením (ač nese jiný nápis, např. „Vty“, „X-dream“, apod.) zaměnitelná s výrobky společnosti Converse.

Žalovaný dále uvedl, že vzal do úvahy i skutečnost, že obchodní řetězec DEICHMANN-OBUV je dobře znám nejen na českém trhu a průměrný spotřebitel očekává, že si zde zakoupí poctivé zboží.

V reakci na odvolací námítky dále uvedl, že celní úřad měl zadržené zboží k dispozici, tudíž posuzoval fyzický vzhled obuvi, podrobil ji podrobnému vizuálnímu zkoumání a řádně posoudil, zda došlo k porušení práva duševního vlastnictví. Celní orgány založily svá rozhodnutí na správní úvaze a posouzení, neboť se dle žalovaného jedná o otázku právní, nikoliv skutkovou. Celní úřad proto porovnal zadržené zboží (obuv s vyobrazením ochranné známky) a vzal přitom do úvahy všechny jemu známé skutečnosti a okolnosti případu tak, jak jsou uvedeny v jeho rozhodnutí. Kromě tohoto posouzení celní úřad rovněž zjišťoval, zda snad vlastník ochranné známky nedal souhlas k užití posuzovaného označení, případně k prvnímu uvedení zboží nesoucí takové označení na trh EU. To však zjištěno nebylo, neboť dle vyjádření zástupce vlastníka ochranné známky bylo zboží uvedeno na trh bez jeho souhlasu. Při porovnání obuvi vycházely celní orgány ze skutečnosti, že za shodné nebo podobné jsou považovány ty výrobky, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky a v důsledku toho mohou vyvolat u relevantní části spotřebitelské veřejnosti představu o tom, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele. Pravděpodobnost záměny označení ve vztahu k výrobkům může být dle žalovaného podstatně ovlivněna i způsobem a místem prodeje výrobků nebo služeb, přičemž žalobkyně prodává svoje zboží v klasických kamenných obchodech, a to i v dalších státech Evropy.

Žalovaný současně zdůraznil veřejný zájem na ochraně státní moci, a to nejen majitele práva duševního vlastnictví, ale také spotřebitele, kdy se ochrana před nekalým jednáním pouze v rovině soukromoprávní jevila nedostatečnou. Proto zákon o ochraně spotřebitele definuje nekalou obchodní praktiku jako mimo jiné klamavou obchodní praktiku. Za klamavou obchodní praktiku se považuje dle ustanovení § 5 odst. 2 cit. zákona také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje. A k takovému porušení v posuzovaném případě dle

žalovaného došlo. Samotné klamání je způsobilé ohrozit právem chráněný veřejný zájem a tak vyvolat právní následek vůči tomuto rušiteli práva bez ohledu na to, zda z relevantní veřejnosti skutečně někdo oklamán byl, či nakolik toto oklamání hrozilo. Takové jednání je samo o sobě zakázané. V této souvislosti poukázal žalovaný na rozsudek Evropského soudního dvora č. C-408/04.

Žalovaný vyslovil nesouhlas s názorem žalobkyně, že zaměnitelnost obuvi nemůže být založena pouze na podobnosti její podešve (podrážky). Zdůraznil, že ochranná známka na vyobrazení podešve byla řádně zaregistrována a je stále platná a nevztahuje se k žádným jiným prvkům ani k nápisu „CONVERSE“ či „ALL STAR“ nebo vyobrazení pěticípé hvězdy, které ve většině případů bývají na podrážkách i na jiných částech obuvi společnosti Converse umístěné. Zadržená obuv má, kromě této chráněné podrážky, téměř shodně provedenou i vrchní část obuvi jako tenisky Converse, tj. textilní či jiný materiál, pryžový okraj po obvodu podrážky a pryžovou špičku (skořápku). Toto provedení sice není chráněno ochrannou známkou, ale v tomto případě by právě díky podrážce mohlo být spojováno s výrobky Converse. Vizuální podobnost obuvi s originálními výrobky je markantní a běžného spotřebitele může celkový vzhled obuvi oklamat a přimět ke koupi.

Žalovaný nesouhlasil rovněž se žalobkyní v tom, že by jí jednání uvedené v ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele nebylo celním úřadem prokázáno. Nabízení, prodej i skladování výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu bylo v obchodním styku zjištěno. Žalobkyně ve své provozovně předmětnou obuv nabízela, prodávala a skladovala. Proto jí i byla předmětná obuv zadržena. Odpovědnost za správní delikt má objektivní charakter a nastupuje naplněním skutkové podstaty příslušného správního deliktu.

Závěrem se žalovaný zabýval výší uložené pokuty, kterou shledal přiměřenou společenské nebezpečnosti a okolnostem jednání žalobkyně.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně. Obě rozhodnutí vzhledem k tomu, že jsou založena pouze na vlastním posouzení a uvážení celních orgánů, označila za zcela nedostatečná a zjevně nesprávná.

Předně zpochybnila tvrzení žalovaného, že posuzování zaměnitelnosti označení se zadrženým zbožím je otázkou právní. Dle jejího názoru je toto posouzení naopak otázkou ryze skutkovou, která nemůže být založena toliko na úvaze správního orgánu, nýbrž na existenci objektivních a prokázaných skutečností.

Za nadbytečné označila žalobkyně pojednání žalovaného o historii a současnosti společnosti Converse s tím, že spíše vzbuzuje obavu z nikoliv nestranného poměru žalovaného k majiteli ochranné znaky. Připustila, že mezi mladými lidmi jsou dobře známa loga společnosti Converse, avšak za nepravděpodobné a za pouhou domněnku označila jeho tvrzení, že by mezi mladými

lidmi byla dobře známa podrážka s grafickým vyobrazením společnosti Converse. Toto tvrzení není ničím doloženo a vzbuzuje dojem účelové snahy obhájit jinak těžko udržitelné stanovisko o zaměnitelnosti obuvi. Žalobkyně je toho názoru, že tvar podešve poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů není. Přitom na obuvi ani jejím obalu není nikde vyobrazen žádný symbol společnosti Converse (typická pěticípá hvězda, nápis „All Star“ či samotný název Converse), a to jak přímo na podrážce, tak ani na svršku obuvi, což je dle jejího názoru hlavním poznávacím znakem výrobků společnosti Converse. Zdůraznila, že celkové provedení obuvi není chráněno ochrannou známkou (pouze podešev), přičemž se jedná o zcela standardní provedení tzv. „tenisek“, které vyrábí řada dalších výrobců, neboť jde o typ obuvi, která má v tomto směru vždy podobné provedení. Originalitu a tedy nezaměnitelnost obuvi pak dodávají další prvky, např. vyobrazení populárních motivů (v daném případě např. Hello Kitty či Hannah Montana), které společnost Converse na své obuvi nepoužívá.

Žalobkyně poukázala na ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož je obchodní praktika nekalá, je-li způsobila podstatně ovlivnit rozhodnutí spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Tento základní předpoklad však v daném případě nebyl naplněn. Dle žalobkyně je zvykem podobnost obuvi posuzovat podle jiných kritérií než vzorem na podrážce, který při pohledu na obuv není vůbec vidět, proto nemůže mít vliv na podobnost obuvi jako takové. V daném případě nebyly ani naplněny předpoklady dostatečné podobnosti mezi ochrannou známkou a označením, jak požaduje žalovaný citovaný rozsudek Evropského soudního dvora, když relevantní část veřejnosti si nemohla v souvislosti s provedením zajištěné obuvi vytvořit spojení s výrobky společnosti Converse.

Žalobkyně namítla, že celní orgány před vydáním rozhodnutí ve skutečnosti neopatřily žádné důkazní prostředky, z nichž by bylo lze dovodit, že zadržené zboží je svým provedením totožné, či zaměnitelné s ochrannou známkou č. 007497373, tj. že došlo k porušení práva k ochranné známce způsobem uvedeným v ustanovení § 4 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Za nepřijatelný označila proto závěr o porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik dle zákona o ochraně spotřebitele, neboť je založen výlučně na tvrzení celních úřadů. Dodala, že ohledně ochranné známky č. 7497373 jsou aktuálně vedena dvě řízení týkající se návrhu na výmaz z důvodu její neplatnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky uvedl, že zboží zadržené na prodejně žalobkyně je neoprávněně a shodně označeno stále platnou prostorovou ochrannou známkou č. 7497373 společnosti Converse Inc, One High Street, North Andover, MA 01845, USA. Pokud jde o popis historie společnosti Converse, žalovaný uvedl, že do napadeného rozhodnutí jej zařadil nad rámec odvolacích námitek (jak bylo uvedeno na straně 5 napadeného rozhodnutí), a to za účelem dokreslení projednávaného případu, neboť objasnění historie společnosti a trendů v oblékání mladých lidí a střední generace právě v souvislosti s výrobky

společnosti Converse vhodně dokresluje celý případ a důvody, proč si společnost Converse nechala tuto podrážku zaregistrovat jako ochrannou známku.

V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně částečně zopakovala svou argumentaci uvedenou v žalobě k výkladu dotčených ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, k pojednání žalovaného o historii společnosti Converse i k hodnocení samotného provedení předmětné podrážky v návaznosti na otázku jedinečnosti vyobrazení ochranné známky. Zmínila rovněž řízení týkající se návrhu na výmaz předmětné ochranné známky a upozornila, že v daném případě nebyla naplněna definice padělku ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51, když účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu neshledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 24. 2. 2011 provedl celní úřad u žalobkyně kontrolu dodržování povinností stanovených ustanovením § 5 zákona o ochraně spotřebitele, která byla zaměřena zejména na kontrolu toho, zda nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, příp. zda nedochází ke skladování takových výrobků a zboží za účelem jejich nabízení nebo prodeje. Pracovníci celního úřadu pojali podezření, že zboží (obuv), které žalobkyně skladuje a nabízí za účelem prodeje, porušuje práva duševního vlastnictví, konkrétně k registrované prostorové ochranné známce č. 007497373, ev. č. N/OZ/10/00013, tj. práva společnosti Converse Inc. V protokolu o kontrole čj. 1431/2011-126100-033 je zaznamenáno, že žalobkyni byla stanovena lhůta k doložení dokladů ke kontrolovanému zboží (tj. např. nabývací doklad, licence, smlouva o prodeji, atd.), a to do 11. března 2011. Žádné takové doklady však předloženy nebyly. Předmětné zboží (37 párů obuvi) bylo celním úřadem rozhodnutím ze dne 24. 2. 2011, čj. 1431-2/2011-126100-033 zajištěno, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 13. 4. 2011, čj. 3551-2/2011-060100-21. Sdělením ze dne 20. 9. 2011 celní úřad žalobkyni oznámil, že v předmětné věci zahajuje správní řízení s tím, že má možnost vyjádřit se k podkladům, na základě kterých bude vydáno rozhodnutí ve věci. Po vyjádření žalobkyně celní úřad vydal dne 18. 11. 2011 rozhodnutí čj. 7273-4/2011-126100-002/SŘ, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik. Za to jí uložil pokutu ve výši 2.000,- Kč. Celní úřad současně rozhodl o propadnutí zboží (37 párů obuvi) a uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Obchodní

praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona). Užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se výslovně zakazuje a za nekalé praktiky jsou označeny zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky (§ 4 odst. 3 téhož zákona). Klamavé obchodní praktiky definuje ustanovení § 5 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž za klamavou obchodní praktiku se dle odstavce druhého zmíněného ustanovení považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu (tj. zákona o ochranných známkách) v obchodním styku. Ustanovení § 2 zákona o ochraně spotřebitele vymezuje některé pojmy tohoto zákona, konkrétně v rozhodné době se dle jeho odstavce prvního písm. r) výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví rozuměl mimo jiné padělek, jímž je výrobek nebo zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu, dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně, a samostatné obaly, na nichž je umístěno takové označení.

Dle celních orgánů žalobkyně skladovala a nabízela k prodeji výrobky porušující práva duševního vlastnictví, a to k prostorové ochranné známce č. 007497373 společnosti Converse, když ověřily u vlastníka ochranné známky, že předmětné výrobky byly vyrobeny bez licenční smlouvy, tzn. že se nejedná o originální výrobky společnosti Converse (viz vyjádření ze dne 8. března 2011). Krajský soud tomuto jejich závěru přisvědčil.

K ochranné známce č. 007497373, ev. č. N/OZ/10/00013, je Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu (dále také jen „OHIM“) zapsáno právo společnosti Converse Inc., One High Street, North Andover, MA 01845, USA. Jedná se o prostorovou ochrannou známku spočívající v provedení vzhledu kaučukové (pryžové) podrážky obuvi, která je v přední a zadní části, tj. u špičky a paty obuvi, tvořena čarami, které přecházejí do reliéfu čtverců.

Jak je shora uvedeno, výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, dle jehož § 8 odst. 2 nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat. Mezi účastníky je přitom sporná zejména právě otázka posouzení zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodávaných žalobkyní s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse.

V oblasti duševního vlastnictví působí zejména ve sféře ochranných známek komunitární právo, přičemž právě k harmonizaci národních právních předpisů členských států týkajících se ochranných známek byla vydána směrnice 89/104/EHS, která harmonizovala celou řadu aspektů tohoto typu duševního vlastnictví. Problematikou ochranných známek jako takovou a zejména také otázkou, jak hodnotit pravděpodobnost záměny ochranných známek se tak již v několika případech zabýval Evropský soudní dvůr (např. rozsudek ESD ze dne 10. 4. 2008, C-102/07, ze dne 11. 11. 1997, C-251/95, ze dne 16. 7. 1998, C-210/96 a ze dne 23. 10. 2003, C-408/01). Z jeho závěrů lze dovodit, že při posouzení zaměnitelnosti a tedy jistého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou a konkrétním jiným podobným označením (provedením) je nutné vycházet z toho, zda existuje mezi takovým podobným označením (provedením) a ochrannou známkou nebezpečí záměny, včetně pravděpodobnosti asociace mezi tímto provedením a ochrannou známkou. Na posouzení existence nebezpečí záměny má vliv řada faktorů. Vždy se jedná o posuzování konkrétních projednávaných případů, proto je třeba přihlížet ke všem relevantním okolnostem, které by mohly mít na vznik nebezpečí záměny podobného provedení a ochranné známky vliv. Mezi tyto faktory patří zejména povědomí o ochranné známce na trhu, její proslulost, asociace, která může vzniknout mezi užitým provedením a zapsanou známkou a stupeň podobnosti. Nebezpečí záměny posuzovaného provedení se potom posuzuje okem tzv. průměrného zákazníka, pro něhož jsou zaměnitelná především taková provedení, která se shodují ve výrazném prvku, v dominující části označení. Z tohoto pohledu je důležitý celkový dojem, který porovnávaná označení vyvolávají, nikoli tedy pouze podobnost v nepodstatných jednotlivostech. Posuzování nebezpečí záměny je tak specifickým procesem, který probíhá individuálně pro každou ochrannou známku a podobné provedení nebo označení a nelze pro jeho posuzování stanovit přesná a jednoznačná kritéria. Evropský soudní dvůr rovněž opakovaně uvedl, že ochrannou známkou může být jakékoli označení schopné grafického ztvárnění, zejména slova, včetně osobních jmen, kresby, písmena, číslice, tvar zboží nebo jeho balení, pokud jsou tato označení způsobilá odlišit zboží nebo služby jednoho podniku od zboží či služeb jiných podniků.

Výše uvedená východiska je dle názoru krajského soudu nutno aplikovat i v nyní posuzované věci a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že z nich vycházel i žalovaný. Po posouzení zaměnitelnosti a tedy určitého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou č. 007497373 a předmětným provedením podrážky u výrobků zajištěných u žalobkyně (kotníčková šněrovací obuv) dospěly celní orgány k závěru, a krajský soud se s nimi ztotožňuje, že podrážka zajištěné obuvi je svým provedením téměř shodná s předmětnou ochrannou známkou a obuv je svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti Converse. Kromě shodné podrážky má totiž velmi podobně provedenou i vrchní část obuvi jako tenisky Converse, tj. pryžový okraj po obvodu podrážky a pryžovou špičku. Použití této vrchní části obuvi není samo o sobě samozřejmě nijak omezeno, avšak právě ve spojení s podrážkou zaměnitelnou s předmětnou ochrannou známkou může být obuv spojována s výrobky společnosti Converse. Vizualní podobnost zajištěné obuvi s originálními výrobky je přitom natolik markantní, že absence nápisu „Converse“ a pěticípé hvězdy v prostoru mezi reliéfním čtvercováním je z pohledu celkového

provedení nepodstatný detail v jinak shodně provedené struktuře podrážky předmětné obuvi. Krajský soud pro tvoření úsudku o tom, zda se jedná o výrobky shodné či podobné, také považuje za zásadní to, že porovnávané výrobky spadají do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a proto mohou být z toho důvodu považovány spotřebitelem za zboží pocházející z téhož zdroje.

Nelze souhlasit se žalobkyní, že nezaměnitelnost v daném případě zaručovaly další prvky, konkrétně vyobrazení populárních motivů Hello Kitty či Hannah Montana. Přestože zajištěná obuv skutečně obsahovala nápisy (příp. vyobrazení) „Hello Kitty“, „Victory“, „Vty“ a „X-dream“, nelze souhlasit s názorem, že pokud výrobek obsahuje kromě ochranné známky použité bez souhlasu jejího vlastníka i další prvek nebo dokonce další ochrannou známku, že tím přestává porušovat práva vlastníka této ochranné známky. Takový výklad nemůže obstát. Přitom na samotné zaměnitelnosti použitého provedení podrážky a jejím jistém stupni podobnosti s ochrannou známkou, se tím de facto v zásadě tolik nezmění.

K žalobní námitce, že tvar podrážky není poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů, ale že je jím pěticipá hvězda, nápis „All Star“ či „Converse“, je nutno zdůraznit, že předmětné provedení vzhledu pryžové podrážky obuvi je rovněž chráněno ochrannou známkou, a to zcela rovnocenně. Z reklamy a nabídky zboží společnosti Converse je přitom obecně známo, že kromě žalobkyní zmiňovaných znaků používaných společností Converse, je zcela rovnocenně zobrazován a prezentován právě i typický (ochrannou známkou chráněný) vzor podrážky. Krajský soud se proto neztotožňuje s názorem žalobkyně, že by vzhled podrážky nebyl pro spotřebitele žádným poznávacím znakem. Ostatně sama v této souvislosti uvedla, že dle jejího názoru není poznávacím znakem pro „drtivou většinu spotřebitelů“. Pro část spotřebitelů tedy poznávacím znakem být může a dle názoru krajského soudu i bude. Nejde přitom o to, zda se všichni (nebo téměř všichni) spotřebitelé mohou zmylit ohledně původu předmětného výrobku, ale o to, zda průměrný spotřebitel při vnímání předmětné obuvi pro sport a volný čas může právě při jistém stupni podobnosti vidět mezi použitým provedením a ochrannou známkou souvislost, tedy vytvořit si mezi nimi spojení, i když je nemusí vždy přímo zaměňovat. Při posuzování možnosti takové záměny či spojení je nutno přihlížet k možnosti omylu průměrně informovaného spotřebitele při obvyklé pozornosti, kdy při této míře pozornosti utkví v paměti pouze všeobecné znaky ochranné známky a její celkový dojem. Průměrný spotřebitel hodnotí výrobek v poměrně krátkém časovém úseku, a to jako celek, přičemž mnohdy ani nemusí mít detailní znalost o ochranných známkách a označeních použitých na konkrétním výrobku, před kterým právě stojí a zamýšlí jeho koupi. V posuzovaném případě nelze dle názoru krajského soudu pominout ani to, že posuzovaná obuv nebyla prodávána někde na tržnici, ale v kamenném obchodě obchodního řetězce známého na českém trhu již řadu let, prodávajícího mimo jiné i obuv různých známých značek jako je zn. Adidas, Nike, Puma a dalších, a to včetně obuvi zn. Converse.

Posouzení zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou považuje krajský soud, na rozdíl od žalobkyně, za otázku právní, jejíž zodpovězení nezáleží na tom, zda k záměně skutečně dochází. Zaměnitelnost se tedy nedokazuje. Zda

v konkrétním případě může dojít v důsledku užívání toho kterého označení k záměně s označením chráněným, je již věcí posouzení orgánu rozhodujícího o ní (tj. správního orgánu nebo soudu) a k této otázce jako takové není třeba provádět důkazy. Proto také posouzení zaměnitelnosti není otázkou odbornou, k jejímuž zodpovězení by bylo třeba ustanovovat znalce. Ten totiž nemůže v tomto směru nahrazovat rozhodovací činnost příslušného orgánu. Správní orgán však při hodnocení zaměnitelnosti musí přihlížet k relevantním skutkovým okolnostem, tj. zejména komu je určeno příslušné zboží, na jaké použití je určeno, ke způsobu a místu prodeje, k oboru působnosti subjektů užívajících posuzovaná označení, k povaze jejich podnikání apod. Správní úřad tak musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na shora popsaném modelu průměrného spotřebitele. Toto posouzení přitom nemůže být nahrazeno ani výzkumy, posudky či statistikami. Lze poznamenat, že i Evropský soudní dvůr odmítl ve svých rozsudcích jakékoli snahy o technicistní přístup k hodnocení výsledků takových statistických průzkumů např. v podobě zjišťování asociace či záměny u určitého procentuálního podílu příslušné spotřebitelské veřejnosti. I v tomto směru tak krajský soud shledal postup celních orgánů zákonným.

Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobkyně, že pojednání žalovaného o historii a současnosti společnosti Converse vzbuzuje obavu z nikoli nestranného poměru žalovaného k této společnosti. Popis historie a současnosti společnosti vyrábějící výrobky chráněné předmětnou ochrannou známkou č. 00749373 i popis důvodů vedoucích k zápisu této ochranné známky s posuzováním otázky zaměnitelnosti bezpochyby souvisí. Jak je shora uvedeno, při tomto posuzování musí správní orgán přihlížet ke všem relevantním skutkovým okolnostem, a to včetně povědomí veřejnosti o ochranné známce na trhu, její tradici a příp. i proslulosti. Zda k tomu zvolí popis všech posuzovaných okolností ve stručnější formě či obsáhlejší, pak již není podstatné.

K žalobní námitce, že aktuálně jsou vedena řízení o výmaz ochranné známky č. 00749373, nutno konstatovat, že soud rozhoduje dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a k němu byla předmětná ochranná známka řádně zapsána úřadem OHIM. Proto je nutno vycházet z toho, že ochranná známka splňovala a dosud splňuje všechna kritéria pro její zápis, a jsou s ní proto spojena příslušná práva.

Krajský soud tedy uzavírá, že ve správním řízení vedeném podle zákona o ochraně spotřebitele je prioritním veřejný zájem spotřebitele být chráněn před klamáním. Orgány veřejné moci proto nemohou nechat spotřebitele, který si může s konkrétní značkou právem spojovat určitou kvalitu výrobků, napospas napodobeninám nižší kvality. V posuzované věci krajský soud správní úvahu a závěry celních orgánů o porušení předmětného práva duševního vlastnictví výrobky prodávány žalobkyní, tj. o zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodáváných žalobkyní s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse, neshledal nezákonnými. Celkový vzhled zajištěné obuvi může u části veřejnosti vytvořit spojení mezi použitým provedením podrážky a ochrannou známkou Converse a v důsledku toho tak běžného spotřebitele oklamat a přispět k

jeho rozhodnutí o koupi. Z toho důvodu došlo jednáním žalobkyně, tj. skladováním a nabízením za účelem prodeje výrobků porušujících práva duševního vlastnictví, k porušení ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť při tomto skladování a nabízení za účelem prodeje použila nekalou obchodní praktiku (klamavou) definovanou ustanoveními § 4 odst. 1 a § 5 odst. 2 stejného zákona. Důvodně proto bylo v souladu s ustanovením § 23 odst. 6 téhož zákona rozhodnuto o propadnutí předmětné obuvi i uložení pokuty.

Dlužno dodat, že žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného argumentovala i tím, že tzv. tenisky vyrábí řada dalších výrobců a že jde o typ obuvi, který má podobné provedení. S tím lze obecně souhlasit. Podobnost se však týká především provedení svršku této obuvi, které samo o sobě žádnou ochrannou známku chráněno není, nikoliv pak již grafického zpracování podrážky. Podrážky jsou sice vždy pryžové, avšak jejich grafické zpracování bývá zcela odlišné od ochranné známky č. 007497373. Jsou používány různé geometrické vzory jako vlnky, kolečka, čtverečky, trojúhelníčky a hvězdičky, a to různých velikostí i kombinací, rovné čáry, různé nápisy, existují i zcela hladké podrážky, apod. Není tedy skutečně žádného důvodu užívat právě ochrannou známku chráněné provedení podrážky (bez souhlasu vlastníka ochranné známky), když existuje tolik různých jiných možností jejího grafického provedení.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. března 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu